

ЖИВА НАДІЯ

ЖИВА НАДІЯ НЕХАЙ ЖИВЕ У ВАШОМУ СЕРЦІ!

І НАША ЗЕМЛЯ ЗАЦВІТЕ...

Війна лишила Україні шрами,
Та віримо, що скоро зацвіте,
Бо залікує Бог сердечні рани,
Й пробудження велике ще прийде.

Полями заколоситься пшениця,
Запахне хлібом в хаті запашним,
Війна вже дітям більше не насниться,
І кожен батько вернеться живим.

Повернеться й весна на нашу землю,
Прикрасить Київ ще каштанів цвіт,
А що молитви наші чує Небо,
Що з нами Бог – пізнає цілий світ.

Піднімемося з пороку руїни,
Духовна процвітатиме весна,
Бо дуже любить Бог наш Україну,
Й за неї заступається Він Сам.

Ольга Фабін

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

СЛІДИ НА ПІСКУ

Мовою притчі

Одного разу приснився чоловікові сон. Йому снилося, неначе він іде піщаним берегом, а поряд з ним – Господь. На небі висвічувалися картини з його життя, і після кожної він бачив на піску дві низки слідів: одну від своїх ніг, а іншу – від ніг Господніх.

Коли перед ним промайнула остання картина з життя, він озирнувся назад і зауважив, що часто уздовж його життєвого шляху тяглася тільки одна доріжка слідів. Він також помітив, що часто так бувало в найважчі й найгірші часи його життя.

Він сильно засмутився і запитав Господа:

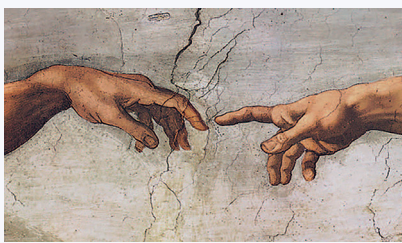
– Чи не Ти казав мені: якщо я піду шляхом Твоїм, Ти не покинеш мене. Але я помітив, що в найважчі часи мого життя тільки одна доріжка слідів залишалася на піску. Чому Ти покидав мене, коли був мені найбільше потрібен?

Господь відповів:

– Миле моє дитя. Я люблю тебе і ніколи тебе не покину. Коли у твоєму житті були горе і випробування, лише одна доріжка слідів тяглася по дорозі. Бо в ту пору Я ніс тебе на руках.

КОЛИ ТОБІ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ ВІД ТЕБЕ ДАЛЕКО, ТОДІ ВІН НАЙБЛИЖЧЕ.

БОГ НІКОЛИ НЕ ЗАЛИШИТЬ ТЕБЕ!

Навіщо Бог створив людину?

Першопричина творіння: Бог створив людей насамперед для Себе – для тісного спілкування з нею. Бог-Творець спілкувався з першим чоловіком – Адамом. Однак, коли Адам виявив непослух Богові, повірив брехні диявола, спілкування з Богом було втрачено, бо гріх Адама став перешкодою його спілкування зі святим Богом.

Через Ісуса Христа стосунки з Богом відновлені

Щоб відновити втрачене спілкування людини зі святим Богом, мусив прийти на землю Син Божий, Ісус Христос, для того, щоб померти за гріхи людей, щоб Своєю святою кров'ю внести гідну ціну за їхні гріхи. Ця висока ціна заплачена і тепер: «... кров Ісуса Христа... очищує нас від усякого гріха» (1Ів. 1:7).

Отже, в Ісусі Христі та через віру людини в жертву Ісуса Христа її спілкування з Богом відновлено і тепер людина має повне право виходити у святе святих – в присутність святого Бога.

Христос стукає до твого серця

Парадокс в тім, що саме Бог бажає більше спілкування з людиною, аніж вона – з Ним. «Ось

Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Відкриття Іоанна, 3:20). Тобто Сам Ісус стукає в серця людей, просячи Його впустити.

Чи ти чуєш голос Ісуса Христа?

Схоже, що багато людей не чують ніжний голос Христа, понад це живуть так, мовби Бога немає, і навіть не думають про те, що Бог через жертву Ісуса Христа відновив доступ грішної людини до святого Бога.

Спілкування з Богом понад усе

Та певно що й ті, хто називаються християнами, так само не завжди цінують особистими стосунками з Господом. Сьогодні ми всі буваємо так запрацюємося, і думаємо, що Бог буде задоволений нашою працею, бо ми вже так багато зробили добрих справ. А те, що ми вже забули, коли останній раз щиро (усім серцем) молилися, мали зі сльозами спілкування наодинці зі Своїм Господом, коли останній раз у нас було побачення з улюбленим Господом, то мовби це не так важливо.

Запам'ятаймо: ніколи наша робота (якою б доброю і цінною вона не була) не замінить Господу нашого спілкування з Ним. **НАЙДОРОЖЧЕ, ЩО ЦІНУЄ БОГ, ЦЕ НАШЕ СПІЛКУВАННЯ З НИМ.** Ти можеш багато зробити, а Бог в ніщо це порахує. Якщо ти позбавив Бога найголовнішого, до чого Він прагне, бути в тісному спілкуванні з тобою.

Шукаймо час для спілкування з Богом!

Тож шукаймо щодня оті декілька дорожчих хвилин, коли ми наодинці з Богом можемо сказати Йому все, що у нас на серці, можливо зі сльозами відкриємо Йому свою душу. Саме це є найбільш цінним для Бога.

Людина – істота соціальна. Коли у в'язниці карають особливим покаранням, то ізолюють в'язня в окремій камері. Люди, які залишаються надовго самотніми, можуть втратити здоровий глузд. Бо людина створена для спілкування. А найцінніше спілкування людини саме з Богом. **Запам'ятайте: коли всі вас залишать, Христос один буде з вами!**

Бог сказав: «**Я ТЕБЕ НЕ ПОКИНУ, АНІ НЕ ВІДСТУПЛЮСЯ ВІД ТЕБЕ!**» (Євр. 13:5).

Церква Ісуса Христа порівнюється до нареченої. У визначений день і час буде її шлюб з Ісусом Христом (Нареченим) на Небесах. І тоді Церква Христа вже навіки буде зі Своїм Господом, щоб мати вічне спілкування.

Умова приналежності до Церкви Христа

Християнин, яка головна умова твоєї приналежності до Церкви Христової? Церква – це ті душі, які прагнуть спілкування з Ісусом Христом. «**І дух і наречена говорять: Прийди!**» (Відкр. 22:17). Істинний член Церкви Христа очікує зустрічі з Ісусом Христом, любить свого Господа і бажає з'єднатися з Ним, щоб вже бути вічно з Тим, Кого полюбила його душа.

ДРУЖЕ, ЧИ ТИ НАЛЕЖИШ ДО ЦЕРКВИ ІСУСА ХРИСТА?

Ранок 24 лютого нещадно, з вибухами, увірвався в життя мирного Харкова. І серед суцільного сум'яття, хаосу, паніки, нерозуміння навіть християнам важко було утриматися на твердому ґрунті віри в те, що з нами Бог і Він не залишить Своїх дітей напризволяще. Для церкви Христової це також стало досі незанимаючим викликом, небаченим випробуванням. Та попри все ми усвідомлювали, що найціннішим є людське життя, тому й обрали єдино можливий варіант: служити людям.

І від найперших днів війни ми робили те, що, як написано, «могла рука наша»: роздавали хліб і гарячі обіди нужденним, розвозили продукти за вказаними адресами, а коли постало питання евакуації, то організовано і злагоджено вивозили людей з-під обстрілів та з небезпечних районів і садовили на евакуаційний транспорт. А загроза тим часом не зменшувалась – навпаки, здавалося, що не день, то потужніші вибухи, то більше руїни, то гірші новини.

Але в Євангелії Ісус каже, що Він є двері, тож і для нас відкрилися двері ще одного сильного служіння – роздавання гуманітарної допомоги на нашому районі – Салтівці, яка найбільше була піддана обстрілам. Перші тижні війни були дійсно, як долина смертної темряви, але з нами Бог – і тоді, і тепер, і повіки. Ми завжди відчували Його захист, святий покров

ПІД ПОКРОВИМ ВСЕВИШНЬОГО

над нами і на власні очі бачили Божі чудеса порятунку.

Таких прикладів чимало: наш слугитель, який мешкав біля церкви, щойно відправив дружину з дітьми в безпечне місце, а сам вийшов по воду, як у його будинок влучив снаряд; щойно ми роздали гарячі обіди навпроти церкви й розійшлися, як за лічені хвилини на те місце «прилетіло»...

Одне з найпотужніших свідчень великої милості Божої: одного дня, попри шалені обстріли, від самого ранку біля церкви була довжелезна черга по гуманітарну допомогу. І тількино були роздані продуктові пакети і черга розійшлася, як у наш храм влучив снаряд. Пошкоджені машини, вікна, пробиті дах і стіна, але написано: **«Це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилось Його милосердя»** (Єр.3:22). Другий снаряд, на жаль, влучив у чергу людей біля Нової пошти по тій самій вулиці...

Ще одне диво сталося вже після відносного «затишшя», коли харків'яни почали повертатися до рідного міста. Потужний снаряд упав по сусідству з будинком нашого пастора і... не розірвався! Наші водії щодня возили людей і гуманітарну допомогу під суцільними обстрілами, діставалися в щойно звільнені села, і кожного з них зберіг Господь. Без сумніву, це «велика

хмара свідків» того, що Божа рука простерта над Його дітьми.

Війна триває, але так само триває й невтомна праця церкви: брати і сестри не тільки стоять у молитві, а й розвантажують, фасують, розвозять і роздають ліки, продуктові набори, предмети гігієни у місті й області. За цей час церква значно поповнилася новими людьми, які прийшли до Бога з покаянням, надією, молитовними потребами, шукаючи Спасителя, у Якого є відповіді на їхні запитання.

Ми й далі трудимось на Його ниві, покладаючи надію на Господню милість, адже **«знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре»** (Рим.8:28).

Ілля Герасим,
старший пресвітер Церкви
Християн Віри Євангельської
Харківщини.

На фото: працівники церкви надають благодійну допомогу продуктами першої необхідності нужденним жителям Харкова та навколишніх селищ.

В Новому Завіті читаємо про земне служіння Ісуса Христа. Спаситель дбав насамперед про духовну поживу для людей, однак Він виявляв значну турботу і про фізичний хліб для них. Людина потребує як духовного хліба, так і фізичного. Одного разу люди шукали Ісуса Христа, і коли знайшли, то Господь сказав до них: **«Щиру правду кажу вам: шукаєте Мене не тому, що побачили чуда, але тому, що їли хліб і наситилися»** (Ів.6:26).

У ці дні повномасштабної війни в Україні багато людей потерпають і мають потребу у фізичному хлібові. Мільйони переселенців покинули місця постійного проживання, опинившись без засобів існування на нових місцях. Вони потребують сторонньої допомоги. І саме християни прийняли як повеління від Господа турботу про нужденних людей, жертвуючи свої фінанси, час, зусилля, щоб виявляти допомогу. Також сильно відгукнулися на нашу біду християни-українці, які проживають в інших країнах, вони надсилають значні фінанси, контейнери з продуктами та речами першої потреби в Україну. Не вистачить місця в газеті, щоб описати всі благодійні проекти церков, але без перебільшення можна зробити висновок, що саме церкви надають населенню України значну матеріальну допомогу.

В місті Пирятині, що на Полтавщині, діє церква ХВЄ «Жива надія». Вона має чудовий Дім молитви в центрі міста, за адресою: **площа Героїв Майдану, 16**. Саме сюди щопонеділка поспішають сотні нужденних жителів Пирятини і біженців, які знайшли прихисток від війни саме в цьому мальовничому місті. Ініціативна група членів церкви на чолі з пастором церкви Володимиром Михайловичем Бобиком щотижня замовляє в місцевій

НЕ ХЛІБОМ САМИМ...

пекарні до 500 хлібин, які безплатно роздає всім людям, що приходять в храм.

– Володимире, коли й кому прийшла така ідея? І з чого починалося?

– Цей проект розпочався восени минулого року. До нас приходило усього 5-10 осіб, інвалідів з міського терцентру. Потім це служіння стало розвиватися в геометричній прогресії, нині приходять понад 600 людей, включаючи біженців. Ми не думали, що цей проект набере таких обертів. На сьогодні вже двічі на тиждень в церкві збираємо людей. Зараз тепла пора, то ми для зручності спілкування і контакту з відвідувачами поставили спеціальний намет на подвір'ї церкви.

– Христос навчав, що не хлібом самим буде жити людина, а Словом Божим. Ви намагаєтесь поєднувати одне з одним?

– Обов'язково. У нас спеціальний столик з духовною літературою, роздаємо християнські газети, Нові Завіти. Спочатку ми просто роздавали хліб,

а тепер побачили, що люди мають більшу потребу в духовній поживі, настанові, аніж у фізичному хлібові...

У тих, хто приходить до нас, є багато духовних запитань, молитовних потреб. Саме для цього церква, її першочергове завдання задовольняти духовні потреби людей. У нас у цьому служінні залучені всі члени церкви. У кожного своє служіння: хтось роздає літературу, хтось хліб, хтось молиться, хтось співає пісні, хтось займається опікуванством душами, також є вчителі недільної школи, які проводять заняття з дітьми. Ми щоліта організуємо дитячі табори, куди охоче приходять сотні дітей. В таких таборах діти мають цікаве й активне дозвілля. Зазначу, що життя в церкві активне і доволі цікаве, тут не доводиться нудьгувати, сумувати: старші і молодші – всі можуть реалізувати та розвинути на практиці таланти, які Бог кожному щедро вділив.

– Чи не виникає думка в тих, хто приходять по хліб, що ви хочете зтягнути їх в секту?

– Таке міркування вже в далекому минулому, як і СРСР. Саме безбожна влада прищеплювала думку про сектантство. Секта – це закрита група осіб від інших людей. Ми ж відкриті навстіж – як наша церква, так і наші серця. Ми жодним чином не нав'язуємо свою віру, бо Христос так не робив. Він вчив, виявляв любов, жалів людей, зціляв, годував. З Божою допомогою і з Господнього благословіння, як старанні учні Христа, ми намагаємось брати приклад з нашого Вчителя. Не все одразу вдається, але принаймні ми стараємось. Як нам це виходить робити, судити людям, жителям Пирятини та десятків селищ, де наші місіонери так само трудяться.

– Брате Володимире, я тебе знаю ще з 18 років, коли ти вперше приїхав на Полтавщину зі Львова. То скільки тобі зараз і скільки-то років ти вже тут?

– Мені вже 48 років.

– Почекай-но, то саме цього літа кругла дата?

– Так, виходить, що я вже 30 років живу й служу Богові на Полтавщині.

– То вітаю тебе з ювілеєм, так би мовити. То чи можна сказати, що твоє життя вдалося і ці тридцять років не пройшли даремно?

– Я скажу словами апостола Павла: **«Тому, мої улюблені брати, будьте стійкими, непохитними, завжди відзначаєтеся в Господнім ділі, знаючи, що ВАША ПРАЦЯ У ГОСПОДІ НЕ Є ДАРЕМНОЮ»** (1Кор. 15:58). Той Христос, Якого я полюбив від юності, Який в моєму серці Духом Святим, дає мені наснагу і смисл щоденного життя. Служити Богу – це не тягар, не повинність, це велика честь і благо від Господа, це значить допомагати людям навколо тебе, служити ближньому. Намагаюся так робити упродовж цих тридцяти років.

Закінчення на стор. 8

ВІРА В ІСУСА ХРИСТА – МОЄ ЖИТТЯ

Мене звати Ярослав Себастьян Тегза. Мені 40 років. Я – євангельський християнин. Проживаю в м. Хуст на Закарпатті. Маю дружину і трьох дітей. Шість років свого життя прожив у монастирі та ще шість років був греко-католицьким священ-

ником. Моє життя – це пошук, паломництво, дороба. З успіхами й провалами, злетами й падіннями, перемогами й поразками, поворотами й досягненнями. Але завжди це є дороба з Богом, без Якого я не уявляю свого життя.

Мене часто запитують: як я став християнином? Тому в загальних рисах вирішив записати ключові моменти на моєму шляху слідування за Христом. Буду радий, якщо для когось моє свідчення стане підбадьоренням і заохоченням довірити своє життя Ісусові та слідувати за Ним.

ХРИСТОС ПОКЛИКАВ МЕНЕ ЙТИ ЗА НИМ З ЮНОСТІ

Насамперед зазначу, що ніхто не може стати християнином сам від себе. Бути християнином – це завжди відповідь на покликання! Ти чуєш поклик Ісуса слідувати за Ним і йдеш. Тільки так. Тільки слідом за Ним. Це не мій проєкт, не моя ініціатива, не мій подвиг, це поклик Ісуса. Тільки це є справжнім християнським життям. Ісус кличе тебе, і ти відповідаєш на Його поклик.

Я добре пам'ятаю, коли вперше почув цей дивовижний поклик. Мені було 11 років. Зазвичай, батькам потрібно було тягнути мене до церкви, але в якийсь момент у мене з'явилося бажання йти туди без жодного вмовляння. Цей перелом відбувся тоді, коли батьки вперше привели мене на літургію для дітей та молоді українською мовою (зазвичай ми ходили на церковно-слов'янську службу з дуже страшним співом – ворогам не побажав би такого співу). Так от, це сталося дуже раптово, немов би Хтось просто перемикнув мене. І з тієї миті якась сила почала тягнути мене до церкви просто непереможно. Це була сила добра і краси, яку випромінювала та церковна служба.

ПАЛКА ПРОПОВІДЬ ЄВАНГЕЛІСТА ЗНАЙШЛА ВІДГУК В МОЄМУ СЕРЦІ

Все, що стосувалося Бога, цікавило мене як ніщо інше. Тоді я вчитав у місцевій газеті оголошення про євангелізаційне зібрання, що мало проводитись у нашому місті. Головним спікером був євангельський проповідник з Данії Джоні Ноєр. І ось у неділю після дитячої літургії я пішов на це зібрання. Сам. Батьки відпустили. І там, вперше в житті, я почув дуже палку харизматичну євангелізаційну проповідь, яка просто підкорила моє серце, яке буквально палало в грудях від кожного почутого слова. Це була дуже жива євангельська проповідь. Після заклик для прийняття до свого серця вірою Ісуса Христа я стрімко підняв руку, не роздумуючи ані на мить. Я хотів бути з Ісусом. В цьому не було жодних сумнівів.

Так почався мій християнський шлях, який ласкою Божою продовжується і до сьогодні. Однак, на початку свого слідування за Христом я далеко не все розумів правильно, а часом навіть мав доволі хибне розуміння деяких духовних речей. Все було. Нема де правди діти! І розумілість була молодецька, і фарисейство, і розчарування,

і розпач, і непостійність. Але згодом приходили також і зламність, і щирість, і надія, і радість, і впевненість. І все це я переживав уже не сам, зі мною поряд завжди був Ісус. Якщо ви вирішуєте йти за Ісусом, вам не уникнути переміни характеру, а це не завжди приємно – операція «обрізання» нашого старого характеру завжди болюча. Інакше доведеться просто зійти з дистанції...

ВІРА В БОГА – ТЕРНИСТІЙ ШЛЯХ

Я безмежно вдячний Богу, що Він покликав мене слідувати за Ним з юних років, і я вдячний Йому, що почув цей Божий поклик, бо Господь кличе всіх,

однак багато людей чи не чуєть чи просто ігнорують Божий голос в своєму серці. Мені важко зрозуміти, як люди можуть послідовно стверджувати про якийсь сенс свого життя без віри в Бога. Також, я чудово усвідомлюю, що життя – це не романтична прогулянка, а сувора і терниста дорога. Абсолютна більшість історії людства – це кров, піт і боротьба. Так само життя християнина, шлях слідування за Господом – терниста дорога.

Я був вихований батьками у релігійній християнській традиції, для якої було важливо приготувати людину до зустрічі зі стражданням. Я ніколи не розраховував на рай на землі. Мене вчили готуватись до скрутних часів. В мою совість мовби вмонтований етичний імператив, який постійно мені каже: «А якщо завтра настануть важкі часи? А якщо ти опинишся в таких обставинах, в яких зараз перебувають численні знедолені люди на землі? Чим ти кращий за них? З ними це трапляється і чому ти думаєш, що з тобою це трапитись не може?»

Я дякую Богу за те, що Він дав мені дружину. Моя сім'я – це однозначно рясне Боже благословення! Однак напевно, що кожна щаслива сім'я має свої випробування, труднощі.

Ми пережили складну операцію малолітньої доньки, в якій була вроджена вада нирки та сечового міхура. Я сам пережив повторну і дуже складну операцію легені. Цей болісний досвід я зустрів і набув цілком спокійно, з повним прийняттям Божої волі. Саме в таких обставинах випробовується віра, і я дякую Богу за віру в Нього. Я не уявляю життя без Ісуса Христа. Віра в живого Бога дає мені силу і смисл переживати скрутні обставини мого життя.

ВІРА В БОГА – БЛАГОДАТЬ, ЯКА ДАЄ ЖИВУ НАДІЮ

Ми бережені силою Божою через віру на спасіння. Через всілякі випробування досвідчення нашої віри стає дорогоціннішим за щире золото, яке випробовується вогнем (1Петра, 1:5-7). Віра кожного християнина обов'язково буде випробовувана, однак не кожен проходить це випробування переможно: є категорія вірян, які здаються при перших труднощах і їхня «віра» закінчується.

Не розуміючи глибини Божої істини (чи правильніше кажучи – розуміючи цю істину поверхово), справді важко не образитись на милосердного і всесильного Владика Всесвіту за те, що Він допускає певні страждання в нашому житті. Але з іншого боку, на віру можна дивитися не як на обов'язок, який лягає на нас поряд із тими всіма тягарями, що придавлюють нас,

а як на крила, які допомагають піднятися над цим усім болючим і важким. В першому разі виходить, що окрім важкого життя ми ще повинні нести тягар релігійного обов'язку перед Богом. І це не те, що складно, це якимось навіть принизливо.

А якщо віра – це не релігійний обов'язок, а хліб, вода, світло, сила, енергія, яких ми життєво потребуємо, врешті-решт – благодать, яка підносить вгору і дає живу надію? Віра – це не моя повинність, я маю насправді в цьому гостру екзистенційну потребу, щоб забезпечити своє повноцінне життя! **ІСТИННА ВІРА В БОГА НЕ НАВ'ЯЗУЄТЬСЯ МЕНІ РЕЛІГІЄЮ ЗЗОВНІ, А ТАКА, ЩО ВИПЛИВАЄ ПРИРОДНО З ГЛИБИНИ САМОГО МОГО ЄСТВА.**

НІЖНИЙ ГОЛОС ІСУСА ЩЕ НИНІ ЗВУЧИТЬ...

Євангеліє це не товар, який потрібно продати, використовуючи скрутні часи. Євангеліє – це не закликало, який хоче розширити свій бізнес. Ні, Євангеліє – це Добра Новина, яка безумовно подарована людству, Євангеліє – це дар, це благодать, це абсолютно вільна і безкорисна Божя присутність, яка щедро і ненав'язливо обдаровує людину усякою ласкою, без страху залишитись непоміченою. Тому що на любов можна відповісти тільки вільно! Безумовно, Євангеліє – це голос істини. І ця істина часто є неприємною та незручною для людини, яка обтяжена гріхами і чомусь не хоче скласти гріховні тягари до ніг Ісуса Христа (через незнання чи невірство). Але Божя Істина завжди приходить ніжно, немов тихенький лагідний вітерець. І такої присутності я всім вам сердечно бажаю серед усіх хвилин вашого життя – і скрутних зокрема.

Ісус Христос і нині закликає всіх: **«Прийдіть до Мене, усі стурджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм»** (Єв. від Матвія, 11:28-29); **«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною»** (Відкриття Іоанна, 3:20).

Я бажаю вам почути голос Ісуса Христа і відгукнутися на нього вже сьогодні, нині, тепер...

Себастьян Тегза, м. Хуст, Закарпаття
Тел. +38 098 7720 651

СЛОВА ІСУСА ХРИСТА: «ЩИРУ ПРАВДУ, ЩИРУ КАЖУ ВАМ: ХТО СЛУХАЄ МОЄ СЛОВО І ВІРИТЬ У ТОГО, ХТО ПОСЛАВ МЕНЕ, МАЄ ВІЧНЕ ЖИТТЯ І НА СУД НЕ ПРИХОДИТЬ, АЛЕ ПЕРЕЙШОВ ВІД СМЕРТІ ДО ЖИТТЯ» Ів. 5:24

А НАША НАДІЯ НА БОГА ЖИВА!

Україна в останні місяці переживає досить складні часи, коли ворог з Півночі розв'язав криваву війну на мирній Україні. Такого нищівного нападу український народ ще досі не знав. Ворог вже навіть не приховує свій намір знищити всю Україну і націю українців, як таку. Тому Церква постійно молиться, благає Господа зупинити злі наміри ворога. Приходить розуміння, що тільки Бог може зупинити цю навалу.

Християнські церкви невтомно трудяться і в цей складний час насамперед надають матеріальну допомогу численним біженцям зі східних районів України, де особливо сильні бойові дії. Також багато місіонерів служать волонтерами, водіями, які на власному транспорті рятують постраждалих. Доми молитви стали своєрідними складами продуктів і одягу, куди звертаються біженці та отримують гуманітарну допомогу.

Однак саме Церкві важливо поєднувати матеріальну допомогу з духовною поживою, пам'ятаючи Господню Заповідь: «**НЕ ХЛІБОМ САМИМ БУДЕ ЖИТИ ЛЮДИНА, АЛЕ КОЖНИМ СЛОВОМ БОЖИМ!**» (Лк. 4:4). Тому саме церкви стали ініціаторами розміщення в містах і обабіч доріг сотень біг-бордів з християнськими написами, які влучно вказують на вихід зі скрутного становища, показують до Кого повинні звертатися українці й Кому варто насамперед дякувати та віддавати славу.

За ці місяці війни були значно збільшені періодичність і тиражі евангелізаційної газети «Жива надія». Саме в газеті, в доступній формі для сприйняття різними верствами населення, друкується Слово Боже. «Живу надію» розповсюджують багато християн, місіонерів в різних куточках України – від Харкова до Львова. Приємно констатувати, що газета «Жива надія» стала бажаним виданням для простого народу.

МОЛІТЬСЯ ЗА МИР В УКРАЇНІ

Дорогі брати та сестри! Продовжуйте молитися за Україну, щоб нарешті зупинилася ця безумна війна, і біженці змогли повернутися до місць постійного проживання, а батьки, сини повернулися живими додому, сім'ї та родини об'єдналися. На жаль, багато хто повністю втратив свої оселі, чимало міст і селищ повністю зруйновані, тому попереду ще багато праці по відбудові рідного краю. Допоки в Україні є жертвні люди, наповнені Божою любов'ю і які самовіддано трудяться, допомагаючи одне одному, не шкодуючи навіть власного життя, Україна буде жити та процвітати! Дяка Богу, що в Україні хороших і свідомих людей переважна більшість.

Ми не будемо здаватися на поталу ворогу, а будемо стояти у вірі й надіятись на живого Бога. Наш Бог живий і ми будемо жити. Останнє Слово завжди за Богом. А Його Слово на добро, на життя, на благо України. Перемога буде і ця перемога від Господа. Слава Йому!

Петро Українець

Повернути до живої надії жителів зруйнованого Тростянця (Сумщина) приїхали християни з евангельської церкви Полтавщини

ПОРЯТУНОК З-ПІД ОБСТРІЛІВ 1800 ОСІБ

67-річний пастор Володимир Бричка вивіз з-під обстрілів 1800 осіб, у тому числі й дитячий будинок – 52 малюки до трьох років. Ще у 2014 році пастор церкви ХВЕ із села Карпилівка на Рівненщині Володимир Бричка отримав негласне звання «головного волонтера братства». Скільки рейсів на схід із різноманітними гуманітарними вантажами (від продовольства до будівельних матеріалів) здійснив разом із командою Володимир Дмитрович за ці роки, він і сам, певно, не згадає.

Повномасштабна війна Росії проти України перевернула нову сторінку у волонтерській діяльності директора Департаменту сімейного служіння УЦХВЕ Володимира Брички.

Днями Телевізійна Служба Новин (ТСН) підготувала сюжет про Володимира Бричку, який жодного разу не сумнівався, чи їхати на допомогу в гарячі точки. Навіть після того, як росіяни вбили його товариша.

Володимир Дмитрович розповідає, що тепер не лише возить продовольство на фронт, а у зворотному напрямку евакує цивільних. «Сидіння війняв

повністю та поставив лавки. Він 30 людей посадив, і люди були настільки налякані, бо були обстріли», – розповідає дочка про одну з батьківських поїздок.

У Карпилівці врятованим влаштували тимчасовий притулок, потім везли далі до безпечних українських міст або за кордон. Одну з евакуацій пастор згадає зі сльозами.

«Ми забирали дитячий будинок. Ми просто брали випадкових людей, щоб вони тримали дітей», – розповідає пастор.

52 немовлят та малюків до 3 років вивезли з Ворзеля. Вони, голодні та холодні, жили близько місяця під російським обстрілом. Їхній плач, зізнається єпископ, досі у голові.

Від спогадів про ще одну евакуацію з'являється посмішка. – Тоді врятували 85-річного чоловіка, якого волонтери підібрали разом із велосипедом. На велосипеді чоловік проїхав 75 кілометрів та ще 9 кілометрів тягнув його лісом. Наразі цей чоловік у Німеччині у доньки та освоює вже тренажерний велосипед.

Скільки людей завдяки брату Володимиру було врятовано – йому порахувати важко, але у сільраді це зробили. «Ухвалено рішення представити його до найвищої державної нагороди присвоєння звання Героя України», – каже селищний голова Григорій Таргонський.

Сам Володимир Дмитрович героєм себе не вважає, а віддає всю славу Господу. Разом із дружиною Надією Семенівною вони виростили 14 дітей, у них 43 онуки.

Пастор Володимир Бричка з Божого благословення організував і доставив команду волонтерів з евангельських церков Полісся в Чернігівську обл. для прибирання руїн в селах Нова Басань та Новий Биків.

А це команда християн-будівельників з Полісся, які відбудували зруйновані будівлі в с. Нова Басань та Новий Биків. Відремонтовано 30 будинків, один з яких двоповерховий 16-квартирний повністю перекрили.

«... не втомлюйтеся робити добро» (1 Сол. 3:13)

«...ухилийся від зла й роби добро» (1 Петр. 3:11)

«...перемагай зло добром» (Рим.12:21)

«Роблячи добро, не втрачаймо запалу, бо свого часу пожнемо... Тож поки маємо час, робімо добро для всіх...» (Гал. 6:9-10)

«Хто робить добро, той від Бога...» (3 Ів. 1:11)

«Хто знає, як робити добро, і не робить, той чинить гріх!» (Як. 4:17)

ЩО ТИ РОБИШ?

Троє чоловіків носили каміння.

Одного з них запитали:

– Що ти робиш?

Він витер піт з чола і відповів:

– Горбачуся.

Підійшли до другого і запитали:

– А ти що робиш?

Він засукав рукава і стомлено сказав:

– Гроші заробляю.

Запитали у третього:

– А що робиш ти?

Він з посмішкою подивився вгору, його очі світилися, і відповів:

– Храм будую.

В цій притчі є мудрість – тільки тоді наше життя має сенс, коли у нас є мета, заради якої варто жити й працювати.

«Дороги Твої дай пізнати мені, Господи, стежками Своїми мене проведи, проведи мене в правді Своїй і навчи мене...» (Псалом 25:4-5).

ХУДОЖНИК

Відомий художник надумав зупинитися на кілька днів у невеликому

містечку. Першим до нього звернувся місцевий п'яничка, брудний, неголений, обдертий. Він позував з усією гідністю, на яку тільки був спроможний. Митець працював дещо довше, ніж завжди, а тоді зняв портрет із мольберта і показав тому нещасникові.

– То не я, – пробурмотів ошелешений п'яниця, подивившись на пристойного чоловіка, який усміхався йому з портрета.

Художник-бо розгледів, що за потріпанною зовнішністю того чоловіка криється внутрішня краса й велична гідність, тож зараз відповів:

– Саме таким ти можеш стати.

Ісус Христос – Художник, Який малює наші портрети і показує нам, ким ми можемо стати.

«Тому-то, хто в Христі, той нове творіння; старе минуло, а нове настало» (2 Коринтян 5:17).

СПРАВЕДЛИВИЙ СУДДА

Кілька років тому в Каліфорнії стався випадок, який допомагає краще зрозуміти, як смерть Ісуса розв'язала проблему грішного світу перед Богом: як святому і справедливому Богу реагувати на гріховність людства?

Поліція затримала молоду жінку за перевищення швидкості за кермом. Проти неї було порушено справу. На суді суддя запитав: «Чи вона визнає себе винною?» Жінка визнала провину. Суддя опустил свій молоток і присудив їй до штрафу в 100 доларів, або ж до 10-денного тюремного ув'язнення. А потім сталося щось несподіване. Суддя встав із-за столу, зняв мантію, обійшов навколо бар'єра, де була підсудна, і сам заплатив штраф. Що ж сталося?

Просто суддя був батьком цієї жінки. Він любив свою дочку, але він був справедливий суддя. Його дочка порушила закон, і він не міг сказати їй: «Я тебе так люблю, що прощаю тебе.

Ти вільна». Якби він це зробив, то був би поганим суддею. Він би потурав порушення закону. Але він так її любив, що зняв суддівську мантію, залишив своє місце і вже як батько заплатив за неї штраф.

Цей випадок певною мірою допомагає зрозуміти, що для нас зробив Бог через Ісуса Христа. Ми всі згрішили. У Біблії сказано: «Бо заплата за гріх смерть...» (Рим.6:23). І як би Бог нас не любив, Він повинен був опустити Свій суддівський молоток і сказати: «Смерть!» Бо Він справедливий і святий Бог. І, будиши Богом, Він настільки любить нас, що зійшов зі Свого трону в образі людини Христа Ісуса і заплатив за нас святою кров'ю Сина Божого через смерть Ісуса на хресті.

«Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23)

«Бо так Бог полюбив світ, щоб віддав Сина Свого Єдинородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

ВІН ЖИВИЙ!

Одного разу в часи найсильнішої духовної боротьби Мартін Лютер, відомий протестантський реформатор, сидів за столом у глибокій задумі, і писав слова: «Він живий! Він живий!»

У цьому полягає наша надія – особисто для нас та всього людства. Люди змінюють одне одного; великі вожді, вчителі, мудрі мислителі говорять і діють лише тимчасово, та потім їхній голос замовкає і вони стають безсилими. А Бог перебуває вічно. Вони вмирають, але Господь живе навіки.

Вони – вогні, що запалюються, а потім рано чи пізно згасають, але Бог – світло істинне, що світить на віки віків.

«А Господь Бог правдивий, Він Бог Живий та Цар вічний!» (Єремії 10:10)

ЧИ Є У ВАС ХРИСТОС?

Одна жінка (щира християнка) їхала одного разу потягом. Як зазвичай, по дорозі вона пропонувала пасажирам літературу духовного змісту.

Коли жінка запропонувала книжку одній співрозмовниці, вона, чемно відмовившись, сказала:

– Дякую, у мене вже є релігія.

– А в мене – Христос, – відповіла жінка і тихо вийшла.

За декілька років жінки знову випадково зустрілися. Вони впізнали одна одну.

– Пам'ятаєте, одного разу Ви запропонували мені книжку, а я відмовилася її взяти, говорячи, що у мене вже є релігія. Ви тоді відповіли: «А в мене є Христос».

– Так, добре пам'ятаю, – відповіла жінка.

– Я не могла забути Ваших слів... Вони торкнулися мого серця. З благодаті Божої тепер і я можу сказати: у мене є Христос.

І справді: тепер вона мала мир із Богом, мир, якого не могла досягнути, лише виконуючи релігійні приписи та постанови.

Любий читачу, ти маєш лише релігію чи ти маєш Христа? «Бо для мене життя – то Христос» (Філіп'ян 1:21)

«ДЯКУЙТЕ ГОСПОДУ, ДОБРИЙ БО ВІН, БО НАВІКИ ЙОГО МИЛОСЕРДЯ!» Псалом 117:1

**ТІЛЬКИ В
ОДНОМУ
ВИПАДКУ
МОЖНА З
УПЕВНЕНІСТЮ
СКАЗАТИ,
ЩО ЖИВЕШ
ПОВНИМ
ЖИТТЯМ: ЯКЩО
ПІСЛЯ ЗЕМНОГО
ЖИТТЯ ТИ
МАЄШ ЖИТТЯ
ВІЧНЕ!**

ТАЄМНИЦЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ

ТАЄМНИЦЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ НАДЗВИЧАЙНО ПРОСТА – ЦЕ ДРУЖБА З БОГОМ В ІСУСІ ХРИСТІ. У Новому Завіті Ісус дає визначення, що таке вічне життя: «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів.17:3). А в Першому соборному посланні Іоанн прямо говорить, що сам Ісус і є вічним життям: «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, щоб віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя. Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі

Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!» (Ів.5:11-13,20). І це є те ж саме, про що говорить сам Ісус: «Я – хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його Я дам, це – тіло Моє за життя світу... Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його кров, не матимете життя в собі. Хто тіло Моє їсть і кров Мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскресну його останнього дня» (Ів.6:51,53-54). А також в іншому місці: «Я – воскресіння і життя. Хто в Мене вірує, той навіть і вмерши – житиме!» (Ів.11:25). І ще: «Я – путь, істина і життя! Ніхто не приходив до Отця, як тільки через Мене» (Ів.14:6). Інакше кажучи, Ісус водночас є шлях і мета. Він не просто дає вічне

життя, Він сам ним і є. **ОТЖЕ, ТАЄМНИЦЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ НАДЗВИЧАЙНО ПРОСТА – ЦЕ ДРУЖБА З БОГОМ В ІСУСІ ХРИСТІ.**

Себастьян Терза

«Я вам писав це, щоб ви знали, що маєте життя вічне, – ви, що віруєте в ім'я Сина Божого» 1 Ів. 5:13

«ЛЕДІ, Я ПРОСТО ХОЧУ СКАЗАТИ ВАМ, ЩО БОГ ДІЙСНО ЛЮБИТЬ ВАС»

Маленький хлопчик одягнув теплу яскраву куртку, а потім сказав батькові:

– Тату, я готовий.

Його тато, пастор церкви, запитав:

– Готовий до чого?

– Тату, настав час виходити на вулицю і роздавати наші листівки.

Тато відповів:

– Синку, на вулиці дуже холодно і мрячить дощ.

Дитина здивовано глянула на батька і сказала:

– Але, тату, людям треба знати про Бога навіть у дощові дні.

Батько відповів:

– Синку, я не піду на вулицю в таку погоду.

З відчаєм син сказав:

– Тату, можна мені одному?

Будь ласка!

Його батько знітився, а потім сказав:

– Синку, ти можеш іти. Ось листівки, будь обережним.

– Дякую, тато!

З цими словами 11-річний хлопчик вийшов під дощ. Він пройшов усіма вулицями села, роздаючи листівки людям, яких він бачив.

Після тривалої прогулянки в холодну погоду з останнім флаером у руці він зупинився на розі вулиці, щоб подивитися, чи не побачить ще когось, але вулиця була зовсім безлюдна. Потім він повернувся до найближчого будинку, підійшов до вхідних дверей, кілька разів торкнувся дзвінка і чекав, але ніхто не вийшов.

Нарешті хлопчик обернувся,

щоб піти, але щось зупинило його. Дитина повернулася до дверей і почала сильно стукати кулаками у двері. Хлопчик продовжував чекати. Нарешті двері обережно відчинили.

Жінка з дуже сумним поглядом вийшла і ніжно запитала:

– Що я можу зробити для тебе, синку?

З осяйними очима та яскравою усмішкою дитина сказала:

– Леді, вибачте, якщо я вас засмутив, але я просто хочу сказати вам, що Бог дійсно любить вас. Я прийшов, щоб дати вам мій останній флаер, в якому йде мова про Бога і Його велику любов до вас.

Хлопчик дав їй флаер.

Вона просто сказала:

– Дякую, синку, благослови тебе Бог!

Наступного недільного ранку пастор був за кафедрою в церкві. Коли почалося служіння, він запитав:

– У когось з присутніх тут є свідчення чи щось, чим ви хотіли б поділитися?

В останньому ряді обережно встала жінка похилого віку. Коли вона почала говорити, її очі засяяли:

– Ніхто в цій церкві мене не знає. Я ніколи не була тут, минулої неділі я навіть

не була християнкою. Мій чоловік нещодавно помер, залишивши мене самотньою у цьому світі. Минулої неділі була холодна і дощова погода, щось подібне було в моєму серці: того дня я підійшла до кінця своєї життєвої дороги, тому що в мене не було надії і я не хотіла більше жити. Я взяла стілець і мотузку, піднялася на горище мого будинку. Я прив'язала один кінець мотузки до крокви у даху; потім стала на стілець й обернула інший кінець мотузки навколо шиї. Я стояла на стільці так самотньо і з розбитим серцем, що вже збиралася зіскочити зі стільця, коли раптом почула гучний стукіт у двері.

Я подумала: «Я почекаю хвилину, і хто б це не був, він піде».

Я чекала і чекала, але стукіт у двері ставав все гучнішим з кожним разом, що я більше не могла це ігнорувати.

Я думала, хто це може бути? Ніхто ніколи не підходив до моїх дверей і не відвідував мене!

Я зняла мотузку зі своєї шиї й підійшла до дверей, коли у двері продовжували стукати.

Коли я відчинила двері, то не могла повірити очам, перед моїми дверима була ангельська дитина, яку я

коли-небудь бачила. Вона так усміхалася, я ніколи не зможу це описати! Слова, що вийшли з вуст цього хлопчика, змусили моє серце, давно мертво, повернутися до життя. Він сказав голосом ангела: «Леді, я просто хочу сказати вам, що Бог дійсно любить вас». Коли маленький ангел зник між холодом та дощем, я зачинила двері та прочитала кожне слово флаера.

Потім я пішла на горище, щоб прибрати стілець і мотузку. Мені вони більше не потрібні.

Як бачите: тепер я щаслива дочка Царя.

Оскільки хлопчик, коли він йшов, прямував до цієї церкви, я особисто прийшла подякувати тому маленькому ангелу Божому, який прийшов якраз вчасно, щоб врятувати моє життя від вічності в пеклі й замінити його вічністю у присутності Бога.

У церкві всі плакали. Пастор спустився з кафедри на першу лаву спереду, де сидів маленький янгол; він узяв свого сина на руки й нестримно плакав:

– Нехай Добра звістка про спасіння в Господі Ісусі Христі досягне кожного. Благослови вас Господь!

НІКОЛИ НЕ СПЕРЕЧАЙСЯ З ОСЛАМИ

ПРИТЧА

дозволив йому сказати останнє слово. Тигр сказав:

– Ваша величність, за що ви мене покарали? Адже трава зелена.

Лев відповів:

– Справді, зелена трава.

Здивований тигр запитав:

– Тоді чому ж ви караєте мене?

Лев відповів:

– Мій присуд не має жодного відношення до того, яка трава – синя чи зелена. Покарання ти отримав через те, що така хороBRA і розумна тварина, як тигр, не може витрачати свій час на суперечку з ослом. А потім ще й приходити до мене із цим питанням.

Найгірша трата часу – сперечатися з дурнем та фанатиком, якого не хвилює ні істина, ні реальність, а лише перемога його переконань та ілюзій.

НІКОЛИ НЕ ВИТРАЧАЙТЕ ЧАС НА БЕЗГЛУЗІ СУПЕРЕЧКИ.

Є такі люди, які не здатні зрозуміти істину і не приймуть ваші (здавалося незаперечні) факти та докази. Єдине, що вони хочуть – щоб їхня «правда» була зверху.

КОЛИ НЕВИГЛАСТВО КРИЧИТЬ, ІНТЕЛЕКТ МОВЧИТЬ.

«Від нерозумних і нерозважливих змагань (суперечок) ухилийся, знаючи, що вони породжують сварки...» (1Тимофія, 2:23-25).

«Не сперечайся з людиною, зухвалою на язик, і не підкладай дров на вогонь її» (Сирах 8:4)

«Коли ж хто думає, що він побожний, і свого язика не вгамовує, та своє серце обманює, марна побожність того!» (Якова, 1:26)

Віслик сказав тигру:

– Трава синя.

Тигр відповів:

– Ні, трава зелена!

Спалахнула суперечка, і вони пішли до лева – царя звірів, щоб вирішити свої розбіжності.

Ще до того, як вони дісталися місця в лісі, де лев сидів на своєму троні, віслик почав кричати:

– Ваша величність, а чи правда, що трава синя?

Лев відповів:

– Так, трава синя.

Віслик зрадів і продовжив:

– Тигр зі мною не згоден, сперечається і дратує мене. Будь ласка, покарайте його.

Цар звірів оголосив:

– Тигр буде покараний п'ятьма роками мовчання.

Віслик радісно підстрибнув і пішов далі, повторюючи:

– Трава синя, трава синя...

Тигр прийняв своє покарання, і лев

НАДІШЛИ БОГУ СИГНАЛ SOS

SOS – сигнал стихійного лиха азбукою Морзе, який з'явився на початку XX ст. Телеграфна азбука Морзе – перший цифровий засіб передачі інформації (названа за ім'ям розробника Семюела Морзе). Морякам потрібен був код, який позначав би рівень крайньої небезпеки. Таким кодом став сигнал SOS. Без перебільшення завдяки передачі сигналу SOS були врятовані сотні тисяч людей, які потерпали лихо в морі.

Наше життя подібне кораблю, який пливе в морі. У цьому життєвому морі не завжди легенький приємний вітерець, а бувають шторми, бурі й урагани.

ХТО ДОПОМОЖЕ НАМ?

До Кого звертатися про допомогу? Багато самовпевнених людей надіються на свої сили, здібності, як бували моряки. Однак досвідчені мореплавці намагаються через радіохвилі негайно передавати сигнал SOS, бо досвід підказує їм, що якщо негайно не прийде допомога ззовні, їхня загибель неминуча. Подібно лиху в час шторму, в нашому житті подеколи виникають такі скрушні обставини, що ти розумієш, що ніхто, крім Бога, тобі не допоможе.

КЛИЧ ДО БОГА ПРО ДОПОМОГУ!

Отож, якщо ви опинилися у

скрутних життєвих обставинах, надішліть Богу сигнал SOS. Господь через пророка каже нам: **«ПОКЛИЧ ДО МЕНЕ І ТОБІ ВІДПОВІМ...»** (Ієремії, 33:3). Щоб звернутися до Бога, не обов'язково знати як саме передається цей сигнал азбукою Морзе. У нас є голос, мова, розум, наше серце й душа... **«Та коли ви будете шукати ... Господа, Бога свого, то знайдете, якщо будете шукати Його всім серцем своїм та всією душею своєю...»** (Повт. Зак.4:29-30). Однак головне, що працює у відносинах з Богом – це наша віра: **«Без віри ж Богіві догодити неможливо, бо кожен, хто приходиться до Нього, має вірити в те, що Бог існує, і що Він винагороджує тих, хто шукає Його»** (Євр. 12:6).

ГОСПОДЬ БОГ ЧУЄ НАШІ БЛАГАННЯ!

Відповідь від Бога не забариться і прийде вчасно!

Господь запевнює через Свого пророка: **«І станеться, поки покличуть, то Я відповім, вони будуть іще говорити, а Я вже почую!»** (Ісаї, 65:24); **«...бо ще слова нема на моїм язичі, а вже, Господи, знаєш те все!»** (Псалом, 138:4); **«...бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!»** (Єв. від Матвія, 6:8).

ЇМ ГРОЗИВ РОЗСТРІЛ: СВІДЧЕННЯ ПОРЯТУНКУ

18 лютого, напередодні війни, Анжела Костюк прилетіла в Україну з Італії, де працювала нянею... Хто ж знав, що буквально через тиждень вона з сім'єю буде ховатися від російських загарбників та на колінах просити їх не вбивати...

З Анжелою та Русланом жили 13-річна дочка та лежача бабуся. Старша дочка з чоловіком і сином жили у Маріуполі, з якими вони підтримували зв'язок до 8 березня. Потім про те, що відбувалося у Маріуполі, вони почали дізнаватися з новин.

«В цей час ми стали дуже близькі до Бога, бо було дуже багато питань, нерозуміння... Ми читали Євангелію, молилися за наших дітей, за народ...» – розповідає Анжела.

На вулиці, де жила ця сім'я, було багато танків, російські військові заглядали у двори. Руслан знімав на камеру ворожу техніку і передавав в ЗСУ...

«Ми вже сиділи без газу, світла і води. В нас нічого не було. Їжу готували на вогні надворі, але кожні дві хвилини ховалися до хати, бо танки їздили по дорозі», – розповідає Анжела.

Поки вони молилися, російські солдати оточили їхній дім. Одного разу вони побачили, як до сусіда на город заїхав російський танк. Вони злякалися та сховалися всі в одній кімнаті.

«Ми впали на підлогу й почали молитися до Бога про захист, в той час, коли російські загарбники увірвалися на наше подвір'я», – згадує жінка.

Коли сім'я молилася, солдати дуже сильно стукали у двері. Чоловік подумав, що якщо не відчинити зараз, то це закінчиться для них трагічно і пішов до дверей. 13-річна дочка злякалася і побігла слідом за батьком.

Коли чоловік відкрив двері, то побачив трьох озброєних солдатів. Двоє були ще дуже молодими, третій

– років за тридцять. Вони направили автомати на Руслана, наказали дістати телефон та видалити все, що він знімав: всі фото, відео і повідомлення. Руслан та Анжела свідчили, що якщо б солдати перевірили у той момент їхні телефони, то напевно б їх розстріляли.

Анжела впала на коліна перед солдатами з благанням: «Прошу, йдіть звідси, навіщо вам помирати? Ми молимося за вас, щоб Бог вам відкрив очі. Ви теж чиїсь діти, ваші матері вас чекають. Ви помрете тут. Для чого вам прокляття? Ми – християни, ми молимося, щоб ви покалися, щоб залишили зброю».

Солдати почали відповідати: «Ми з миром, ми не хочемо вбивати».

Один з них сказав: «Я б забрав весь свій взвод, ми б пішли, але ми не можемо...».

Той, що був старшим, відповів: «Ми прийшли навести порядок у вас». На що жінка промовила: «До того як ви прийшли, у нас був порядок, мир і любов! А ви принесли смерть!»

Просто диво, що в цей час Бог дав таку сміливість жінці говорити з ворогами, солдати опустили свою

зброю та покинули будинок Костюків, не чіпаючи нікого з них.

Згодом розпочалися запеклі бої за Бучу, Гостомель, Бородянку... Виїхати сім'я ніяк не могла, бо кожні 5 хвилин біля їхнього дому їздили танки.

Костюкам вдалося знайти контакт волонтера у Маріуполі, вони назвали йому адресу, де жили їхні діти, але волонтер їм повідомив невтішну новину: будинок їхніх дітей повністю зруйнований...

«Ми молилися і чекали. В Маріуполі в центрі було місце, де можна було зловити зв'язок. Мій зять знайшов це місце і зателефонував нам. Тоді нашій радості не було меж! Він сказав, що вони живі й у них все добре. Я дякувала Богу і просила пробачення, що почала сумніватися у Божій вірності. Дочка із зятем і дітьми дивом виїхали з Маріуполя. Вони були невірними, коли ж я говорила з донькою, вона сказала: «Мама, ми живі завдяки вашим молитвам», – розповідає Анжела.

Історія родини Костюків – це реальний приклад сили молитви та Божої вірності.

<https://sobor.com.ua/news/>

ПІД БОЖИМ КУПОЛОМ

Свідчення пастора з Харкова Олександра Олійника

Дім молитви у Харкові, який на віддалі 300 метрів від військової частини, не отримав жодного пошкодження. Олександр Олійник – пастор цієї церкви, який вирішив не виїжджати з міста, а залишатися та допомагати членам церкви та жителям

Харкова, розповідає про Божі чудеса та про те, що переживають харків'яни. Він сказав: «Допоки хоч один член церкви залишається в місті, я нікуди не поїду!»

Війна його застала, як і всіх українців, раптово, у нічній тиші. За декілька годин пастор та служителі церкви переробили підвал церковної будівлі в укриття, де змогли знайти прихисток не лише члени церкви, а й усі, хто ховався від ракетних ударів.

«Біля Дому молитви не зірвалася жодна бомба, не тріснуло жодне вікно. Хоча буквально за 300 метрів від будівлі військова

частина, у яку прилітали ворожі ракети, але дивом церква стояла цілою та непорушною», – розповідає пастор.

«Ми під Божим куполом» – так почали говорити люди, які приходили в укриття до церкви. Жителі міста говорили: «Треба йти до них під купол» і вони йшли і знаходили в Церкві захист – для життя і для душі.

Пастор розповідає, що для жителів міста члени церкви стали живим свідченням про реального Бога насамперед через той внутрішній спокій та мир, що в їхніх серцях, який огортав і всіх тих, що були з ними разом в укритті.

Інтерв'ю з пастором Олександром Олійником дивіться в програмі «ГОЛОС ЩО КЛИЧЕ» на каналі YOUTUBE

Лідія Степанюк: «ТІЄ НОЧІ БОГ НАС ЗАХИСТИВ...»

Декілька днів у нас в селі лунали вибухи. І ось одного дня увірвалися в село танки, які без розбору стріляли по хатах. Будинки горіли, в них перебували поранені люди. Чуючи постріли з автоматів та скреготіння танків, ми не знали, що робити, хоча розуміли, що в Бога все під контролем, і Він з нами. Ми взяли документи та деякі необхідні речі, вкатули діток (меншенькому усього 2 місяці). Бігти в погріб? Мама сказала: «Давайте будемо в будинку. Бог нас і тут зможе зберегти». Ми просто кричали до Бога про допомогу. Через вікно спостерігали, як люди у військовій формі заходили до наших сусідів, і ми не знали що очікувати...

Солдати прийшли до нас наступного дня. Вони не заходили в будинок, а прийшли до дверей, запитали, чи ми тут живемо і сказали, що прийшли нас попередити, щоб ми ховалися, тому що будуть бої. Вони не завдали нам шкоди, хоча у наших сусідів забрали телефони.

Ми весь цей час молилися до Бога, співали псалми й хвалили Господа, дякуючи за Його милість і охорону.

Бог захистив мене, моїх батьків, сестер та двох племінників, і це лише одне з багатьох свідчень нашого життя з Богом. Я дуже дякую Ісусу Христу, що зберіг наше життя та дякую за друзів, які в цей період нашого життя тримали нас на руках молитви.

«ЗВІДКИ ВІЙНИ ТА СВАРИ МІЖ ВАМИ? Чи не звідси, від ваших пожадливість, які в ваших членах воюють? Бажаєте ви та й не маєте, убиваєте й задрите та досягнути не можете, сваритесь та воюєте...» (Якова, 4:1-2, переклад Огієнка).

Цей біблійний вірш дає відповідь на одну з причин війни, вбивства: УБИВАЄТЕ ЧЕРЕЗ ЗАЗДРИСТЬ.

Перше вбивство сталося саме через заздрість: Каїн вбив рідного брата Авеля. Бог попереджав Каїна, що гріх чатує на порозі його серця – пануй над ним, не дозволяй гріху увійти в серце. Йому Бог запропонував виправити своє становище: робити добро, зробити все згідно з Божими вимогами і тоді Бог прийме його жертву. Однак каїни вибирають інший шлях – усунути, знищити, вбити того, хто має успіх.

Первосвященники Ізраїлю позаздрили успіху Ісуса Христа і вирішили Його вбити руками римлян. Навіть

УБИВСТВА ЧЕРЕЗ ЗАЗДРИСТЬ

язичник Пилат зрозумів, що релігійна верхівка хоче вбити Ісуса через заздрість (Мт. 27:18).

Це древній гріховний закон, що діє в членах грішних людей, про що записав мудрець: «Бачив я також, що всяка праця і всякий успіх у справах викликає заздрість...» (Екл.4:4).

Ці ж принципи заздрості діють і в загарбників. Побачив в новинах, як житель одного з селищ, які були під окупацією РФ, показує зруйновані будинки на вулиці, де він живе. Каже: «Ось цей будинок не чіпали, а ось цей вщерть зруйнували, тому що він двоповерховий...». Потім цей чоловік додав, що вояки з РФ були вражені тим, що у звичайному українському селі в будинках є всі побутові умови, тому й грабували оселі українців, а те, що не могли потягти, нищили. А як же: це принцип заздрості – якщо сусід має

статки, то заздрісник намагається це добро знищити, щоб сусід не виділявся.

Важко піддати здоровому глузду чому так все відбувається, чому Україна руйнується загарбниками, чому гинуть тисячами мирні жителі, які ні на кого не нападали. Українці просто хочуть жити в мирі, волі, спокої. Тож саме євангелісти з західної України в дев'яності роки (вже минулого століття) масово несли євангельську звістку жителям РФ, заснували там сотні церков, побудували сотні храмів, прищеплювали їм любов Ісуса Христа... По подіях сьогоднішнього дня видно, що не вдалося прищепити...

«Господи, скільки ще потрібно крові і руйнувань? Боже, зупини це кровопролиття, цю безглузду бійню! Благаю Тебе, Боже!»

Колись царедворець Гаман (читайте

про це в Біблії, Книга Естер) намагався підло і підступно знищити увесь ізраїльський народ... Бог зруйнував плани диявола, і той же Гаман був повішений, а всі вороги, які мали намір нищити євреїв, були знищені. Чи не подібне сьогодні відбувається в Україні, коли ворог намагається знищити всіх українців, зруйнувати всі міста і села України?

«Боже, Ти зберіг Україну упродовж століть, з Твого милосердя збережені її ідентичність та українська співуча мова, хоч як вороги намагалися її знищити. І нині Ти соромиш наміри підступного й жорстокого ворога. Україна живе і буде жити з Твого рясного благословення. Однак, Господи, невже для цього ще потрібно пролитися так багато крові? Скільки ще треба руйнувань? ГОСПОДИ, БЛАГАЄМО: ЗУПИНИ ЦЮ ВІЙНУ І НАМІРИ ЖОРСТОКОГО ВОРОГА».

Петро Українець

Закінчення, початок на стор. 2

НЕ ХЛІБОМ САМИМ...

– Через обмежений об'єм місця в газеті мушу закінчувати наш діалог, тому наостанок твоє побажання читачам...

– Хочу звернутися до всіх читачів і християн, до якої б то не було церкви чи конфесії: в природі клімат змінюється, і на жаль саме завдяки діяльності людини – змінюється не на краще. Як в природі, так і в суспільстві відбувається багато змін. **Церква визначена Богом змінювати клімат в суспільстві на краще.** Тож давайте ми, християни, будемо рухатися саме в цьому напрямку: не вдаватися в суперечки, образи, виправдання своєї позиції, традиції, а кожен з нас буде трудитися для Господа і ближнього по тій силі, що дає Бог, і будемо триматися абсолютної істини, яка є в Слові Божому.

Спілкувався Геннадій Андросов

Служіння в наметі біля Дому молитви Церкви ХВЕ м. Пирятин.
Проповідує пастор Володимир Бобик

Недільна школа з дітками в церкві ХВЕ с. Велика Круча,
Пирятинський район. На фото: Володимир Бобик перший справа;
відповідальна місіонерка Богдана Киричик, перша зліва.

БЛУКАЮЧИ ЖИТТЄВИМИ ДОРОГАМИ...

Блукаючи життєвими дорогами,
Забрів в долину відчаю й тривоги.
Ще б довго я волав за допомогою,
Якби не вічний, милосердний Бог.

Коли душа за помічку зверталася,
Благаючи про звільнення з оков,
Багато хто від неї відвертався,
А Ти, мій Боже, з прощенням прийшов.

За що мене Ти, Боже, покохав?
За що Своєю ласкою голубиш?
Гріхом Твого я Сина розпинав,
А Ти мені прости, а Ти так любиш!

Мій Боже, Ти спішив до мене, грішного,
З дарунком благодаті й доброти.
Я там, в трясовині, чекав найгіршого,
Та відчай той і страх розвіяв Ти.

Коли душа пізнала, що не прощена,
То огорнув її пекельний жах...
В Христі Ти дарував для неї прощення –
І заспівала звільнена душа!

Ігор Попович

«Дороги Твої дай пізнати мені, Господи, стежками Своїми мене попровадь, провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене...»

Псалом 24:4-5

Отче наш, що живеш на небесах!

*Нехай святиться ім'я Твоє.
Нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі.*

Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощасмо винуватцям нашим.

І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

Віра в Бога не данина традиції чи культурі. Віра в Бога це щоденне життя згідно з Євангелієм Ісуса Христа.

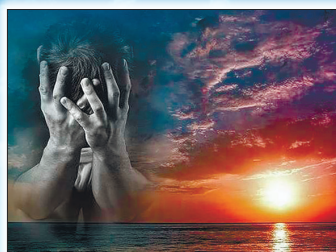
**ШЛЯХ ДО ПРИМИРЕННЯ
З БОГОМ ЛЕЖИТЬ ЧЕРЕЗ
ПОКАЯННЯ В ГРІХАХ В
ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА**

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ГРІШНИКА**ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ!**

В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха.

Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе,

своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

**НІКОЛИ НЕ ЗАЛИШАЙСЯ
НАОДИНЦІ ЗІ СВОЇМИ
ПРОБЛЕМАМИ!**

ВИХІД Є!

**СПІШИ
ДО ЦЕРКВИ
ХРИСТОВОЇ!**

**Там щирі люди,
які люблять Бога.
Вони завжди тобі
допоможуть!**

ІСУС ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

ЗАПРОШУЄМО:

УВАГА! У цій газеті друкується Слово Боже, тому просимо з розумінням ставитися до цього видання і не викидати на смітник, під ноги.

ПРОЧИТАВ ГАЗЕТУ – ПОДАРУЙ БЛИЖНЬОМУ!

В іншому випадку, якщо газета стала непридатною для читання, краще спалити.

Газета «ЖИВА НАДІЯ» друкується за добровільні пожертвування читачів, розповсюджується безплатно!
Пишіть нам на e-mail: giva.nadiya@gmail.com